

Drumul până la tine sau cel de după noi

Camelia Florescu

Să-mi spună cineva și să-mi arate calea,
De la-nceput de lume și pan'la "pas în doi":
Acum suntem pe culme , acum ne-apucă jalea
Și stoluri mari de vulturi se satură din noi

M-a nins de ani încoace cu rouă și cu fluturi
Și nu-i de-ajuns lumina să ne croim potecă.
Apucă-mă de-un cântec și-ncearcă să mă scuturi
Să-mi cadă de pe suflet iubirea intrinsecă

Minute fără rost și zile fără ore
Sunt anii mei din urmă aprinși tăciuni mocnind
Adună-mă din vreascuri de voci multicolore
Garoul mai slăbește-l să mă aud venind.

Prin sânge și prin vene galop târziu de plâns ,
Contrast cu voia bună din ochii mei senini,
Nu știi cât dor de tine în inima am strâns.
(Și n-ai să știi vreodată cui trebui 'să te-nchini)

Eu nu știu desfătarea prin mierea zilei oarbe,
Dacă s-ar ști pricepe să se transforme-n noi
În ore și minute , în liniștea ce-absoarbe
Și zborul și păcatul ce strigă-n amândoi

Ajunge un minut, ajunge o secundă
Să-ntoarcă firul vieții și să murim iubind
Nu te uita spre noi- iubirea mă inundă,
Și-ai să auzi în mine speranțele trosnind

Ce face diferența în oarbă așteptare ?
Minutele sau anii ce nu se-ntorc 'napoi?
Și nu știu azi să spun ce m-a rănit mai tare:
Drumul până la tine sau cel de după noi?